

„V těch nových podmínkách po sametové revoluci nikdo neví, co bude dál. Na nejbližší dva týdny nemáme žádné objednávky.“

Klávesista Denis, největší talent v kapele. Jeho hudba prýštila přímo ze srdce. Měl pohled nevinného dítěte, holky mu padaly k nohám, hrnuly se za ním do šatny, aby se ho mohly aspoň letmo dotknout. Denis, moje láska...

„Géniové nepotřebují školy,“ řekla máma. „On má talent od Pána Boha, uživí se kdekoliv, jen kdyby...“ Odmlčela se a zvažněla. Žehlička hladce klouzala po její dlouhé sukni z červeného saténu. Když ji měla na sobě, nikdo od ní nedokázal odtrhnout oči, vlála za ní na jevišti jako výzva k vášnivému polibku.

Co máma myslela tím „kdyby“? Nesnášela jsem, když dospělí nedokončili větu.

„Řekl, že to má pod kontrolou,“ ujišťoval táta mámu. „Dokud to na koncertě rozjede bezchybně, nebudu do toho rýpat.“

Tohle byly jiné rozhovory než ty v šatnách. Tam všichni mluvili o dojmech z koncertu, obecenstvu, o drobných chybách, o nečekaných nehodách nebo neschopných organizátorech.

„Nezdál se ti Miro naposled nějak nesoustředěný?“ zeptala se máma. „Asi dvakrát mě spletl při zpěvu...“ řekla o baskytaristovi Mirovi a mě překvapilo, že mámu mohlo něco splést. Táta jí stále říkal, že je skvělá a úžasná.

„Vždyť víš, že jsem s ním měl vážný rozhovor,“ připomněl jí táta. „Ta záležitost... Ta nepřijemnost ho rozhodila... Slíbil, že to bude řešit. Pokud se to zvrtně, se studiem architektury se může rozloučit.“

Nemusela jsem ani zvednout hlavu, abych na sobě ucítila tátův pohled. Doma přede mnou mluvili v náznacích, ale z rozhovorů v šatnách jsem se dozvěděla všechno. Tam

jako by zapomínali na mou přítomnost, netušili, že přitulená k máminým zádům nebo k Denisovu rameni si nejen hraju s panenkou, ale i nasávám slova proudící kolem mě jako houba.

V zakouřených místnostech, u láhve vína a pootevřených oknech jsem odmalinka studovala svoji školu života. Pochopila jsem tedy i z náznaků, že nějaká Mirova „jednorázová záležitost“, se kterou měl jednu „rychlouku“, mu oznámila, že je těhotná. Řešila to celá kapela, ale on odmítal připustit, že by dítě mohlo být jeho.

Netušila jsem, co je to rychlovka, bylo mi tehdy asi pět let. Myslela jsem si, že spolu rychle běhali po parku a ona si potom začala něco vymýšlet. Přesně jsem věděla, o koho jde, protože za ním přišla po koncertě už třikrát, což se do té doby nikdy nestalo. Vždycky to byly nové holky, jiné, čerstvé, bylo z čeho vybírat. Potom si s některou šel popovídat do hotelového pokoje nebo do vedlejší šatny, chtěl mít soukromí. Tak jsem to chápala svým dětským rozumem.

Nevím, co to bylo za holku, ale v černých očích měla divoký pohled a řádila jako zběsilá. Její jméno jsem se dozvěděla z jejich hádek: tvořily jakýsi seriál, každé pokračování v jiném městě.

„Už stokrát jsem ti řekl, abys zmizela, Moniko!“ Miro vyslovil její jméno tak nenávistně, až se mi zdálo, že potom ještě temně zavrčel na výstrahu jako vydrážděný pes za pletem. „Mně to nepříšiješ, nenechám se vydírat nějakou vesnickou husičkou.“

Na Mirově tváři přistála tvrdá facka.

„V posteli jsi mi říkal jinak!“ zařvala na něj. „Tehdy ti vůbec nevadilo, že jsem z vesnice!“ Chvěla se zuřivostí. „Líbily se ti moje prsa, vzpomínáš?“ Její hlas se nesl prostornou chodbou směrem k šatnám, kde už postávaly další fanynky. Vypadala jako bohyně pomsty.